

sætter, at Gældssaneringslaan kan ind-sættes uden Samtykke fra efterstaaende Panthavere.

Da Fritagelsen for Retsforfølgning undertiden vil kunne strække sig ud over den Tid, hvor de paagældende Kreditorer har Fortrinsret for Skatter og Renter, stilles Ændringsforslag Nr. 3, hvorefter de ved Lov fastsatte Frister betragtes som hvilende i de omhandlede Tidsrum.

Ændringsforslaget under Nr. 8 til § 15 gaar ud paa, at der kan ydes Rentetilskud til den Del af Gælden, der ligger mellem 85 og 110 pCt. af Panteværdien, selv om den samlede Gæld overstiger denne Grænse.

Flertallet indstiller herefter Lovforslaget til Vedtagelse med disse Ændringer, idet Flertallet maa fraraade Ændringsforslaget under Nr. 6, da dette vilde medføre en meget ulige Behandling af de Folk, der allerede har faaet Saneringslaan, og de fremtidige Laantagere.

Et *Mindretal* (Clausager, Duborg og Knud Kristensen) har stillet Ændringsforslag om, at Staten overtager Kurstabet paa Gældssaneringsobligationerne, ud fra den Betragtning, at den senere Tids stærke Kursfald i langt højere Grad forringer Loven for Laantagerne, end Forudsætningen var ved Lovens Vedtagelse.

Da Gældssaneringsloven vedtoges, havde man berettiget Grund til at antage, at Regeringens Politik vilde gaa ud paa at tilvejebringe et lavere Renteniveau og dermed en relativ høj Kurs paa Obligationer, men Tiden siden og særlig efter Lands-tingsvalget har desværre vist, at Regeringens økonomiske Politik fører til et stigende Renteniveau og dermed lavere Kurs paa Obligationer.

Den nuværende lave Kurs paa Obligationer er en alvorlig Hindring for Gennemførelse af Gældssaneringen, og det er derfor kun naturligt, at der fra Landbrugets Side stilles Krav om, at Saneringslaanene indbetales med det fulde Beløb, og at Staten selv bærer Kurstabet, og Venstre finder

dette Krav berettiget under de nuværende Forhold og har derfor fremsat Forslag herom.

Venstre finder det sagligt uden Be-grundelse at fastsætte en vilkaarlig Grænse ved 30 000 Kr. Grundskyld for at kunne opnaa Rentetilskud, men ogsaa paa dette Omraade har Ministeren været uvillig til Forhandling.

Venstre finder selve Systemet med Rentetilskud til et Udsnit af Landmænd ganske forfejlet og ser deri en Bekræftelse paa, at den her i Landet førte økonomiske Politik bygger paa forkastelige Principper; hvis Landbruget skattemæssigt og produktionsmæssigt var ligestillet med andre Erhverv, behøvedes ingen Tilskud fra Staten til Landmændenes Rentebetaling.

Venstre kan derfor ikke medvirke ved dette Lovforslags Gennemførelse, men overlader det til Regeringen at tage Ansvaret for en saadan Form for Landbrugspolitik.

Et *andet Mindretal* (Fibiger, Grønning og Christmas Møller) kan ikke tiltræde Lovforslaget og maa indstille det til Forkastelse, idet Mindretallet ikke kan tiltræde, at det offentlige søger at bøde en Smule paa hele Landbrugets store Vanskeligheder ved at give Rentetilskud til et Udsnit af Erhvervet.

Mindretallet kan henvise til de Betragtninger, som Mindretallets Parti i en Aarrække har fremsat, hvor Mindretallets Parti i ganske særlig Grad har hæv-det, at det maatte være det samlede Landbrugserhverv, over for hvilket Hjælpeforanstaltninger blev truffet.

Mindretallet har i Udvalget søgt at faa Forhandling om en almindelig Støtte til Landbrugserhvervet, men Regeringspartierne har ikke været villige hertil. Landbrugets Stilling i Dag, efter at Erhvervet i 6 Aar har været i Krise, er, at dette Landets Hovederhverv, som skaber de tre Fjerdedele af al den Valuta, der bruges her i Landet, i disse Aar har haft en gennemsnitlig Forrentningsprocent af 1,9 af Handelsværdien og 2,4 af de bog-